

Előszó

„Erős, mint a halál, a szerelem...
izzása tűznek izzása,
Jah lángja!” (Én 8,6)

Némi aggodalmat érzek az Ének magyarázatát illetően, félek, hogy a bűvölet megtörik. Inkább örömet kell benne találni, mintsem magyarázni. 117 csábító vers, 1661 fondorlatos szó a szerelem elbűvölő titkáról, amely ismeri az eksztázist, de a keresést, a sötétséget, a félelmet is.

„Ó, te, akit a szívem szeret, mondd meg nekem, hol legelteted a nyáját”, mondd, hol vagy! Az Ének szerelmes leánya szembeszáll a déli nap égető nyilaival, hogy megkeresse kedvesét, és párbajra kel az ezer veszélyt rejtő éjszakával is. Addig keres, amíg nem talál. Meglepő módon azonban végül maga a lány küldi el szerelmesét, biztatja, hogy fusson a hegyekbe, ahonnan jött. Mindennek vége, vagy újrakezdődik a keresés drámája?

A lány mondja ki az Ének első és utolsó szavát. Ő a nagy főszereplő. De ki ő? És ki az ifjú? Valahogy jelenlevők egymás gondolataiban, de valamiképp egymást kerülgetők: ki a két főszereplőnk? Ki rejtőzik e két szimbolikus név mögött („Salamon király” és „Szulamit”), amelyek mindegyike a békéről (*shalóm*) beszél?

A szerelem meglep, amikor megjelenik két fiatal félénk tekintetében. Nem kevésbé akkor, amikor a szerelmesek közti krízisből emelkedik ki, és ők újra egymásra találhatnak. Mint a nap sugarai a harmatos réteken. Az Ének két szerelmesének drámája, az általuk megélt eksztázis és keresés a világban jelenlevő isteni erőnek, a Szeretetnek a megnyilatkozása.

Ezeket az oldalakat ajánlom szüleimnek házasságkötésük ötvenedik évfordulóján, és Alviero barátomnak, az Ének szenvedélyes tanulmányozójának pappá szentelése évfordulóján. Különböző módon énekelik a halálnál erősebb egyetlen szeretetet.

Elena Bosetti

2000. március 14.